

„Fram, fram! Kristmænd,
Korsmænd, Kongsmænd!“

St. Olaf.

„Ret og Sandhed.“

Katholsk Tidende.

Dette blad udkommer hver søndag og betales med 1 krone pr. kvartal (porto iberegnet). Abonnement modtages i Norge, Sverige, Danmark og Tyskland paa alle postkontorer, men for Kristianas og for andre end foranførte landes vedkommende i St. Olafs Trykkeri, Akersveien nr. 4, Kristiania. — Bekjendtgjørelser betales med 10 ore pr. Petitline.

Politisk oversigt.

I storthinget er forelagt forslag af regjeringen til at bevilge indtil 200,000 kr. til en nansensk nord-polsekspedition.

I det danske statsraad bemyndigedes krigsministeren til at paabegynde et søfort paa Middelgrunden nord for Kjøbenhavn. Det skal koste 9 mill. kr., fordelte paa 3 aar.

Den tyske keiser har udstedt en forordning, som indskrænker duellers tilladelighed. I en anden forordning paabyder han, at der i større antal end skeet skal uddannes borgerlige officerer, og at officererne skal lægge sig mere efter farvelighed. „Nu for tiden mer end nogensinde kommer det an paa at vække karakterer og udvikle dem, og at hæve den selvfornegtende aand hos officererne.“ — Emin Pascha vil, til Englands store misnøje, blive stillet i spidsen for en tysk ekspedition til det indre Afrika. — Rigsdagen er indkaldt til 6te mai.

Gammelkatholikerne, der efter 19 aars tilværelse som officiele snyltedyrr paa Baierns katholske kirke omsider ogsaa af staten er bleven erklæret for ikke-katholiker, hvad angaar erkebispedømmet München-Freysings omraade, vil nu faa samme vidnesbyrd af staten for de øvrige egne vedkommende. De har følgelig maattet konstituere sig som sekt og antog navnet „Baierns gammelkatholske kirke.“ — Prinsregenten har tilstaaet den nye sekt rettighed som privat-kirkesamfund. I Baden har gammelkatholikerne holdt en „kirkeforsamling“ for at overlægge faren, at det kunde gaa dem ligesom deres tæller i Baiern.

Zonetarifen, der med sine nedsatte billetpriser har bragt Ungarn saa stor tilvækst af indtægter, skal nu ogsaa indføres paa Østerriges jernbaner.

Det franske ministerraad har erklæret det nødvendigt at sende forsterkninger til Afrika for at holde Dahomey i ave. Kysten blokeres af en forsterket flotille, forat der ikke skal blive tilført negrene krigsbehov. — Hvilken tillid der i Frankrige hersker til landets velstand, fremgaar atter af, at det nye laan, Paris nu har optaget, blev overtegnet 38 gange og allerede giver 10 pct. præmie.

Italien godtgjør altid mere, hvor lyse og lykkelige tilstandene er blevne under det kirke- og religions-

fiendtlige regimente. Politidirektøren i Palermo er pludselig bleven afsat og alle hans 4 fuldmægtige arresterede for underslæb og bestikkelighed. — I kantonalkontoret i Lugano er begaaet store underslæb, og landbefolkningen er rasende derover.

Den spanske general og politiker Daban har i en rundskrivelse til generalerne beklaget sig over regjeringens civilistiske tænke- og handlemaade. Krigsministeren idømte ham to maaneders straf. Men senatet nedsatte en kommission til undersøgelse af, hvorvidt generaler, som har sæde i kamret, kan idømmes straf af ministeren.

Som man vil mindes, maatte den hollandske koloniminister Keuchenius gaa af. En anden protestant kom imod katholikernes forhaabning i hans sted, og selv kom han som deputeret i andet kammer. Katholiker og protestanter staar sammen mod de liberale; men desværre splitter spørgsmaal, der endnu slet ikke staar paa dagsordenen, dem, nemlig indførelse af personlig vernepligt og afskaffelse af stillingsvæsenet; imod nævnte indførelse og afskaffelse er katholikerne. — Man tænker paa at indføre zonetarifen paa statsbanerne.

Mellem Bulgarien og Serbien er det kommet til diplomatisk brud, da den bulgarske agent i Belgrad havde hjulpet nogle serbiske militærelever til at flygte, og Stambuloff ikke vilde straffe ham. Der befrygtes krig. Serbien, hvis udenrigs- og krigsminister Gruic er, vil i tilfælde faa hjælp af Montenegro, hvem det har staaet kraftig bi under dets svære hungersnød. De to forbundne har dog ringe udsigt til seier.

De forenede stater har optaget territoriet Idaho som stat i unionen.

Gudstjenesten i st. Olafs kirke i Kristiania.

Søndag den 13de april: Kl. 7 stille messe. — Kl. 8 stille messe med homili. — Kl. 10 høimesse, under hvilken børnene fejrer sin 1ste hl. kommunion. — Kl. 5 andagt med teikum.

Ugekalender.

Søndag den 13de, hvidesøndag (Epist.: I Joh. 5, 1—10; evang.: Joh. 20, 19—31). — Mandag. Justinus, apologetisk forfatter og martyr, † 163. — Tirsdag. Isidor, biskop af Sevilla og kirkelærer, † 601. — Onsdag. Benedikt Labre, † 1783. — Torsdag. Anicetus, pave og martyr, † 168. — Fredag. Leo I den store, pave og kirkelærer, † 461. — Lørdag. Leo IX, pave, † 1054.

Søndag den 20de, 2den søndag efter paaske.

Hvidesøndag.

Hvor lykkelig vilde du ikke skatte dig, kjære læser, om du kunde komme ned til den hl. stad, ned at se vor kirkes midtpunkt, det herlige Rom; et sted, til hvilket saa meget for os dyrebart er knyttet! Men saa til det hl. land — hvem der kunde sætte sin fod paa Palæstinas grund og gennemvandre de egne, hvor Frelseren har vandret; kysse den jord, som indsugede hans uendelig kostbare blod! Men i alterets sakrament er mer end Rom, mer end Palæstina, end Golgota og Nazaret. Paa alle hine steder har man jo kun minderne om vor frelser; her derimod er Han selv personlig, ja bor iblandt os: Guds telt er i vor midte bygt; hist flød hans blod, her er det endnu — det maa da være ulige bedre. I forudfølelsen heraf udraabte David: „Hvor elskelige er dine boliger, Herre (Ps. 83, 2);“ han, der glædede sig ved det hl. sakrament som et alt nærværende gode, idet han sagde: „Du har beredt mig et bord imod mine fiender (22, 5); mennesket aad englenes brød (77, 25).“ Se det er altsaa det store gode, Vorherre idag for første gang skjænker saa mange af sine skabninger, og som man for enhver pris skal bevare.

Da Gud vilde gjøre sig elsket af os, hans oprørske skabninger, forenede Han paa en for os mere tilgængelig, mere anskuelig maade alt, hvad der er af elskeligt i Gud og i mennesket. Idet Han blev som en af os, fremviste Han i sin ene person alt det af naadens og naturens orden, som maatte kunne drage vore hjerter til Ham. Naar de gamle giver et billede af Frelseren, lader de Ham træde frem som en mand af stor skønhed. De lange lokker, hvilke efter nasiræernes vis aldrig nogen saks havde berørt, falder ned over skuldrene. Den høje, aabne pande, de dybe øine røber aandrigthed; det zarte, skjønt kraftige legeme, majestæt i holdningen og værdig rolighed under alle forhold viser, at her er mere end en almindelig tømmermands søn. „Du er meget deiligere end menneskenes børn, ynde er udgydt paa dine læber (Ps. 44, 3),“ saaledes vidner Helligaanden gennem David. Skjønt apostlerne var vante til at se alt det, blev de paa Tabor som lammede ved synet af skønheden i Jesu legeme, da det en kort stund forklaredes; og dog var det selv da kun et jordisk, forkrænkeligt hylster, de saa. Hvor langt herligere er da Jesus efter at være opstanden forklaret med lysende naglegabsroser i hænderne, paa fødderne og i siden; efter at være faren til himmels, hvor legemet er fuldstændig gennemgydt af glansen fra den salige sjæl og Gud! Ingen dødelig kunde taale at skue Ham saaledes; vil Han til os, maa Han dølge sig under jordiske skikkelsers slør.

Inden i et slikt legeme boede en sjæl, den skønneste, som nogensinde har været skabt eller vil blive skabt, langt fuldkommnere end selve Marias. Jesus var mild, ydmyg, taalmodig; hans gjerninger overfor alle trængende bar vidnesbyrd om hans godgjørighed, ædelmodighed og høihjertethed; hvert ord bærer præg af kjærlighed, saa man begriber den fulde sandhed i Guds ord ved profeten: „Med menneskesnore, med kjærlighedsbaand drog jeg dem (Hos 11, 8).“ Og alt besad

Han i dets fuldkommenhed, fordi dette legeme og denne sjæl var bestemte til altid at være forenede med guddommen; intet andet skabt kan derfor sammenlignes med Jesus. Hertil kommer et, som end mere gjør udslaget, nemlig naaden, der overgaar samtlige naturens gaver og hæver sjælens naturlige dyder til en højhed, vi er ude af stand til tilbørligen at fatte. Kun naaden skaber en hl. karakter, en karakter, der er i sandhed og paa enhver plads elskelig. Naar nu kjærlighedens, sagtmødhedens, taalmodighedens, nidkjærlighedens dyd, beaandet af Guds naade, har vundet de hellige saavel deres omgivelser som fjerne slegters agtelse, mere: beundring og kjærlighed, hvorvel disse hellige dog ikke besad alle dyder i lige høi grad og ikke én til saadan fuldkommenhed, som Jesus gjorde — hvor meget fremfor enhver skabning beundringsværdig og elskelig er da ikke alle vores kjære frelser! Han besad jo den høiest tænkelige mængde af naade; thi Han var i én person forenet med naadens kilde. Derfor eiede Han ogsaa samtlige Aandens gaver, hvilke korintherbrevet opregner fordelte paa mange: visdoms tale, gaven at helbrede, kraft til undergjæringer, profetisk gave, evnen til at bedømme aander, at kunne tale og udlægge forskellige tungemaal. Det er ulige nemmere at sige med ett ord, hvad Jesus havde, og hvad Han savnede, end at opregne de enkelte ting; for Han besad alt og manglede intet af evner, dyder og fuldkommenheder. I himmelen skal vi andre fuldkommes; det kunde Frelseren ikke, der allerede i forveien var fuldendt; men herligheden, Han mirakuløst havde holdt tilbage i sin levetid, gennemstrømmer nu hans sjæl, saa denne over alle sine fuldkommenheder har modtaget uendelighedens glans.

Lad os endelig føie et sidste til: Jesus er Gud — sand Gud af den sande Gud, siger trosbekjendelsen. Da nu Gud er alle goders ophav og selve fuldkommenheden, saa har disse kun sin godhed ved delagtighed i hans. Ogsaa mennesket Jesus Kristus er delagtig i denne; men efterdi Han foruden at være menneske er sand Gud, har Han alle dennes fuldkommenheder: hans skønhed er den guddommelige skønhed, hans visdom guddommelig, magten er guddomsagt, og kjærligheden en Guds. Jesus er følgelig uendelig elskelig, siden Han er uendelig fuldkommen; derfor bør Han ogsaa elskes uendelig.

Det fortjener Han saa meget mere, som hans kjærlighed til os har samtlige egenskaber, der gjør den absolut enestaaende. Fra evighed af har jo Guds søn elsket os, da planen lagdes til, engang i tiden at skabe menneskene. Dengang forudsaa Han allerede syndefaldet, baade englenes og vor slegts. Men imedens Han lod englene fange den lod, de forskyldte, saa besluttede Han at udrydde med egen haand os, der ligesaa vel havde forskyldt den selvsamme lod, og at udføre de store gjerninger, som kirken i den nys udrundne tid har stillet frem til vor betragtning. Af hvilken grund blev vi foretrukne for de højere væsner, englene? Ved Ordets ufortjente velvilje.

Jesu kjærlighed var fremdeles saa brændende, at Han indviede for os alle sine tanker og ord, hvert

slag af sit hjerte, hvert skridt, Han gjorde her paa jorden, alt, hvad han led, hvert øieblik, Han levede, lige indtil det sidste suk: „Fader, i dine hænder befaler jeg min aand.“ Og ikke nøiet hermed, lever Han altid ved Faderens høire for som prest i al evighed efter Melkisedeks orden at kunne træde frem for os, frembærende endnu bestandig til vort vel sit blodige offer og hvert øieblik af sit sakramentale liv paa alteret eller i menneskenes hjerter.

Jesu kjærlighed er langmodig nok til ikke at slukkes ved den behandling, menneskene lader Ham blive tildel baade som Gud, menneske og sakrament. Medens Han var som en af os, fandt Jesus vel nogle hjerter, der slog Ham imøde med følelser, som svarede til hans egne; men de var kun saare faa i sammenligning med alle dem, der forstødte Ham. Vi vil ikke udbrede os i beskrivelse af de forhaanelser, der blev Ham tildel, og af, hvad Han maatte lide; lad os blot kalde os Vorherres klage i hu: „Jeg udstrakte mine hænder den ganske dag til et ulydigt og gjenstridigt folk (Rom. 10, 21);“ se det var den smukke maade at belønne langmodigheden paa. Da Han saa borttoges fra jorden og blev tilbage som sakrament, gaves der Ham nye saar af den overveiende mængdes hensynsløse utaknemmelighed, som ikke blot viser sig i, at mangfoldige ogsaa blandt dem, der kalder sig kristne, fornægter læren om Jesu virkelige og legemlige nærværelse i hostien — vor tros mest opbyggelige læresætning — men endog udarter i saa grov en synd, som at kristne begaar gudsrov ved en uværdig modtagelse af den hl. nadver. Dog holder Jesu kjærlighed ud endnu, og saalænge der lever kristne, saalænge verden bestaar, vil Gud ikke drage sin rigeste og mest underfulde gave bort fra os; men vi skal have lov til at æde englenes brød for derved at forhverve os det evige liv. Endelig som Gud er Jesus langmodig i sin kjærlighed. Thi trods vor sløvhed og vor aabenbare ulydighed vedbliver Han at kalde og lokke synderen til omvendelse; Han ligner sig ved hyrden, der har mistet et faar i ørkenen og lader de 99 staa for at gaa ud og søge efter det ene tabte; og naar Han har fundet det, bærer Han det hjem til sin hjord.

Hvor stor Jesu kjærlighed til os er, udmaler ingen; men den overgaar alle jordiske fædres og mødres, fordi mange af disse elsker børnene, væsentlig idet de betragter deres legemer, og de, som elsker dem, betragtede navnlig sjælen, kan umulig have det begreb om en sjæls kostbarhed og værd, som Gud har. Ja Han elsker os høiere, end de saliges og aandernes skarer elsker Gud, med en styrke, der ogsaa uden lidelse havde været nok til at volde Ham døden, ifald ikke guddommens iboende kraft havde baaret den menneskelige natur. Den ydede os kjendemerker paa sin storhed ved at skjænke vor slegt Gud til broder i Jesu mandvordelse, ved at lade Ham lide og dø paa korset, ved at tilbyde hver enkelt at nyde Gud i sakramentet. Det er en i sandhed ufattelig kjærlighed, som beviser, at Frelseren er grænseløs elskelig og elskende. I livet før døden giver Han os sig selv som naadens kilde til vor helliggjørelse, i livet efter døden

giver Han os sig som ærens kilde til vor herliggjørelse, idet Han deler sit paradisiske med skabningerne, som forbliver Ham tro.

Kun et eneste forlanger Han til gjengjæld: „Barn, giv mig dit hjerte (Ordsp. 23, 26)!“

Den apostoliske lære efter bibelen.

af pastor Jacquemet.

(Fortsat.)

XV. Billederne.

Hos de fleste familier finder man album fyldte med fotografier, eller man ser væggene prydede med portrætter af de kongelige, af venner, slegtninger eller velgjørere o. s. v. Man holder disse billeder i ære, for derved at hædre de personer, hvem de forestiller. Et menneske føler sig æret ved at se sit fotografi indtage en fremragende plads i huset, og omvendt vilde han føle sig meget fornærmet ved at se sit fotografi ilde medfaret eller traadt under fødder. Men er ikke Gud vor ømmeste fader, er ikke vor kjære frelser vor største velgjører? Hvorfor da ikke lade deres billeder finde plads i vore kirker og i vore hjem? Hvorfor ikke holde korset, dette vor frelses tegn, i ære? Hvorfor ikke være glad i de billeder, som fremstiller vor frelsers hl. moder, apostlerne og andre hellige, der jo alle er Guds og dermed vore venner?

Man opreiser statuer, indsætter medailloner og mindestene for fremragende mænd og kvinder for at paaminde os om dem, som vi elsker og ærer, og hvem vi er taknemmelige for deres stordaad; man gjør det ikke mindre for at opmuntre os til at efterligne deres dyder. Er det da ikke endda bedre at have billeder, som hjælper os til at tænke paa vor himmelske fader og paa vor frelser, og som paaminder os om deres nærværelse? Er det ikke bedre at have billeder af de hellige, som har vandret i Jesu Kristi fodspor, og som har naaet til det endemaal, vi selv stræber imod? Deres eksempel indgyder os mod og lader os udraabe med den hl. Augustin: „Hvad disse eller hine har kunnet, maa ogsaa jeg kunne!“ De har udøvet den ene eller den anden slags dyder, hvorfor kan ikke jeg det?

Men, indvender man, der staar jo skrevet i anden Mose-bog, at man ikke maa have billeder for at tilbede dem?

Aldeles rigtigt, og det vilde være et grovt afguderi at tilbede billederne; katholikerne har stor afsky for denne synd, derfor tilbeder de heller aldrig billederne.

Den katholske lære angaaende billederne er denne:

„Billedlige fremstillinger af Kristus, af hans jomfruelige moder og andre hellige skal bibeholdes fornemmelig i kirkerne, og de bør holdes i sømmelig ære; ikke at de skal æres paa grund af nogen kraft, der hefter ved selve billederne, eller at der skal forrettes nogen bøn til dem, eller at nogen skal fæste sin lid til dem, som hedningerne forud gjorde, der satte sit haab til afgudsbillederne; men fordi den ære, der vises hine billeder, henvindes til de hellige personer, hvem de forestiller; saa at vi tilbeder selve Frelseren og ærer selve hans

hellige, idet vi kysser eller knæler foran de billeder, som fremstiller dem.“ Concil. Trid. sess. XXV.

En katolik siger ikke: „Giv mig, o billede, hvad jeg beder om. Til dig, o papir, eller metal eller træ, yder jeg min taksigelse!“ men idet han beder foran et billede, siger han: „Dig, o Herre, tilbeder jeg. Dig takker og priser jeg!“ eller: „Dig, min hl. frue — dig, min kjære helgen, beder jeg om hjælp, takker jeg for din hjælp!“ Man kan ikke sige, at Gud forbyder at have billeder; thi Gud kan ikke modsige sig selv, og man ved, at Han befalede Moses at lave billeder, ja værdigedes at beskrive, hvordan de skulde se ud. Moses skulde lave to keruber af guld: „Af drevet arbejde skal du gjøre dem og anbringe dem paa begge enderne af naadestolen (II Mos. 25, 18).“ For end mere at overbevise sig om denne sandhed kan man læse II Mos. 37, 7 og IV Mos. 21, 8.

Til dem, som alligevel paastaar, at katolikkerne tilbeder billeder, naar de forretter sin bøn med et billede foran sig, vil jeg kun sige: Har nogen et billede af den hl. gudsmoder eller af en anden helgen foran sig, er det hverken for at tilbede billedet eller helgenen, men kun for at ære den, hvem billedet fremstiller. Det er meningen dermed, man maa se paa. Naar Loth kaster sig paa knæ for de to engle, da er det en høflighed mod de to gjester, som han vil ære. Naar Nathan kaster sig paa sit ansigt for Davids fødder, er det for at betegne den underdanighed, undersaatten skylder sin konge. Alle udvortes maader at hylde og vise ære paa maa nemlig bedømmes efter det hensyn, som tages til de personer, hvem æren gjælder.

Hvorfor tager folk dens billede, hvem de elsker og ikke har hos sig, frem, giver sig til at betragte det, kjærtegner det, sidder og smaasnakker med det? Mon de tror, at billedet kan høre og forstaa dem, kan gjen-gjælde deres kjærlighed og kjærtegn? eller sker det, fordi billedet tjener dem til at kalde erindringen om den fraværende mere levende frem for forestillingen? Saasandt det sidste er tilfælde, er det ogsaa fuldtud berettiget, naar en kristen benytter hellige billeder til at fremstille for sig mere levende og virksomt de personer, hvem vi bør høiagte, elske, hædre og efterligne, og til hvem vi jo tør vende os i bøn. (Fortsættes.)

Den usynlige kirke dømt.

Stiftsprovst Kotoed-Kansen skrev i sin tid følgende vægtige ord: „Kirken er Guds frelsesanstalt i tiden for evigheden. Reformationen, der skulde rense og fornye kirken og kirkelivet, for at fremstille kirken i dens oprindelige skikkelse og væsen, strandede paa virkelighedens klippe og saa sig reduceret til at oprette og danne en ny kirke, der dog straks faldt fra hinanden i forskjellige fraktioner, saa at man, for dog i nogen maade at redde den oprindelige tanke, opfandt begrebet den usynlige kirke, som saa skulde godtgjøre sin virkelighed gennem de forskjellige fraktioner, der endelig fik benævnelsen kirkensamfund. Der kunde nemlig ikke længer være tale om én kirke; thi enheden blev tilintetgjort; altsaa heller ikke om en kirke, for-

saavidt som denne skulde afgive det synlige udtryk for Guds rige her i verden.“ (*Hvor er menigheden? Kbh. 1887, side 94*).

En af protestantismens fineste opfindelser var den „usynlige kirke“, som d'hr. theologer helt dybsindig udtænkte for at slippe væk fra utallige vanskeligheder i udlæggelsen af den hl. skrift og kirkefædrene. Hvad denne skjønne, luftige, usynlige indretning egentlig er, det er aldrig bleven klart sagt, ligesom protestantismen overhovedet viselig har vogtet sig for grundig at belyse og forklare de hule talemåder, der danner det løse baand, som knytter dens troende paa en maade sammen. Hvadsomhelst turde man forstaa under denne „usynlige kirke“, blot ikke det katholske „de helliges samfund“, nemlig den i bibel og overlevering saa prægtig skildrede aandelige forbindelse mellem den triumferende kirkes medlemmer i himlen og den stridende kirkes paa jorden og den lidende kirkes i renselsesstedet.

Men hvad der betegner for meget, det betegner for lidet, og at den lutherske „usynlige kirke“ virkelig ingenting betyder, det fortæller en af Norges mest fremragende lutherske theologer os, nemlig professor Chr. A. Bugge i „Luthersk ugeskrift“ nr. 7, idet han gjør den apostoliske trosbekjendelses artikel: „Jeg tror paa de helliges samfund“ til gjenstand for behandling. Fuldstændig korrekt skriver han som følger:

Den lutherske opfatning førte til læren om den „usynlige kirke“, men denne lære har mange svagheder og trænger i høi grad revision. Den har ogsaa vist sig at have mange praktiske ulemper. Hvad er egentlig denne „usynlige kirke“, som skal falde sammen med „de helliges samfund“? I hvilken betydning er den usynlig denne „kirke“? Den bestaar i hvert fald af synlige mennesker. Hvad der er usynligt ved dem kan da f. eks. være det liv i dem, „som er skjult med Kristo i Gud“. Den „usynlige kirke“ skulde altsaa efter dette bestaa ikke af vedkommende personer, men af en sammenføjning af disse personers skjulte gudsliv. Men dette vilde være en temmelig umulig abstraktion. Det føler enhver, og det vilde ikke kunne danne „samfund“ i ordets almindelige betydning. Thi et samfund er dog en samling af personer og ikke en sammenføjning af disse personers indre egenskaber alene. I denne betydning kan der ikke med rette være tale om en „usynlig kirke“.

Dernæst kunde man sige: det usynlige er, at visse personer tilhører Guds sande børns flok. Men dette, at noget er saa og saa, kan atter ikke føre til begrebet „samfund“ eller til begrebet „kirke“; thi til begge disse begreber hører noget mere end, at visse personer besidder visse egenskaber (i dette tilfælde den levende tro). At visse personer besidder visse egenskaber kan ganske vist danne en forudsætning for, at disse personer danner et samfund; men forudsætningen konstituerer ikke selve „samfundet“ eller „kirken“ hverken som synlig eller usynlig. Det hører dog ustridig med til baade „samfundets“ og „kirkens“ begreb, at det er en organiseret samling af personligheder. Men saa spørges: danner de sande troende et organiseret samfund, eller med andre ord: danner de overhovedet et samfund? Hvis saa er, saa bliver det et retmæssigt spørgsmaal: hvorledes er denne organisation, lad den være aldrig saa usynlig, indrettet? Herpaa har aldrig været givet noget svar. Og sagen er vel den, at der vel ingen er, som vil paastaa, at der mellem de hellige bestaar nogen organisation. De hellige kjender ikke til nogen saadan og kan derfor heller ikke give nogen oplysning om dens art og væsen. Men dermed er det da ogsaa givet, at hele begrebet om „de helliges samfund“ som en „usynlig kirke“ hverken har „samfundets“ eller „kirkens“ egenskaber ved sig, at det hele begreb beror paa en uklarhed i bestemmelsen af „samfundets“ og „kirkens“ begreb. Og hvorfra skriver det hele sig? Fra overførelsen af udtrykket *communio sanctorum* paa en anden kristelig sandhed, nemlig at det indenfor kirkensamfundet kun er en del personer, der i aand og sandhed deler kirkens inderste

liv. Disse tilhører nok en organisation, men det er den ydre kirkes organisation, ingen anden, og kun disse tilhører den ydre, synlige organisation saaledes, at deres indre liv fylder organisationens former med aandigt, usynligt indhold.

Ogsaa ad en anden vei kommer læren om en „usynlig kirke“ i en uhjælpelig selvmodsigelse. Det heder, at den „usynlige kirke“ er den sande kirke, er kirken efter dens væsen. Men til kirkens væsen hører dog det, at den er et organiseret samfund, der gennem sin organisation driver det, uden hvilket kirken ikke kan leve og ikke er kirke, nemlig ordets prædiken og sakramenternes forvaltning. Men det er jo aabenbart ikke som usynligt samfund, at kirken driver denne virksomhed, opfylder denne *conditio sine qua non*; det gør den netop som synlig kirke. Hvorledes kan da kirkens væsen aabenbares i den „usynlige kirke“, naar noget aldeles grundvæsentligt ikke udøves af den usynlige kirke som saadan, men netop af den „synlige kirke“, igjennem hvilken dog, efter hin lære, kirkens væsen ikke skulde aabenbare sig?

Nei den „usynlige kirke“ er netop ikke nogen kirke og heller intet „samfund“. Og hele denne lære maa nødvendigvis ligeoverfor en kritisk analyse komme i en række selvmodsigelser, fordi den fra grunden af beror paa en sammenblanding af uensartede begreber. Det er ogsaa ganske betegnende, at allerede den senere Melancthon i sidste udgave af *Loci* siger: *Nec alibi se Deus patefecit nisi in ecclesia visibili, in qua sola sonat vox Evangelii, nec aliam fingamus ecclesiam invisibilem et mutam hominum in hac vita viventium* (Ei andensteds aabenbarede Gud sig end i den synlige kirke, i hvilken alene evangeliets røst lyder, ei heller bør vi opdigte en anden usynlig og stum kirke af mennesker, som lever i dette liv). Dette ord burde dogmatikerne lagt sig paa hjerte! Men er der da intet sandt i denne distinktion, som har ført til læren om den synlige og usynlige kirke? Tilvisse er der det. Sandheden er den, at de sande troende væsentlig adskiller sig fra kirkens døde lemmer derved, at de første er kjernen i kirken, at de er kirkens levende hjerte, uden hvilke hele kirkens livsfunktioner vilde ophøre. Men det er noget ganske andet, end at de selv skulde danne et samfund eller en kirke. Det er sande troende alene, som er trængt ind i centrum af kirkens liv; dem alene, som deler kirkens inderste livsfunktioner; dem, der danner drivkraften i kirkens livsudfoldelse; dem derfor, fra hvem der udgaar saa mangfoldig en indvirkning til velsignelse ogsaa for kirkens blot ydre lemmer; dem derfor, som alene har arvet Abrahams forjættelse „selv at være en velsignelse“. Dette er den rette distinktion.

Vi sagde ovenfor, og vi gjentager det, thi det trænger til tidt at gjentages i vore dage: en theoretisk uklarhed kan ikke forblive uden praktiske følger, med andre ord: en forvirring i erkjendelsen drager nødvendig efter sig en forvirring i livsførelsen. Det er saa paa alle omraader. Det er saa i kraft af selve den menneskelige naturs væsen. Mennesket er et erkjendende væsen og har faaet den frihed af Gud at føre sit liv efter sin erkjendelse. Hvor en lære er trængt igjennem, der vil den uvilkaarlig udforme livsførelsen. Er frihandelens lære trængt igjennem, vil ogsaa frihandel blive praktiseret — mere eller mindre konsekvent, men dog praktiseret. I alfald tenderer en erkjendelse altid mod at omsætte sig i praksis. Det er derfor overfladisk at raabe paa, at det ikke kommer an paa læren. Jo, det kommer an paa læren, fordi det kommer an paa normen i al praksis. Mindst burde man tale om lærers ringe betydning i vore dage, da paa alle livets omraader teorien aabenbart spiller en saa gennemgribende rolle. Den uklare lære om den usynlige kirke som den sande kirke, som de „helliges samfund“ maatte derfor ogsaa føre til uklar praksis.

Det er let at se, hvori dette viser sig. Det ligger i begrebet „kirke“ og „samfund“ som oftere paapeget, at det er organisationer. Er nu denne „usynlige kirke“ virkelig en „kirke“, og er de helliges fællesskab virkelig et samfund, eller rettere: opfattes det saadan, saa vil det tendere mod at organisere sig. At den usynlige kirke kaldes den sande kirke, vil ikke hindre denne tendens til organisation, men vel snarere stimulere den. Thi der ligger virkelig magt paa at realisere det, som ansees for sandhed. Denne tendens til at realisere sandheden er en af menneskeandens herligste egenskaber. Derpaa beror det moralske fremskridt. Opfattes derfor den usynlige kirke som en kirke, saa vil der fremstaa forsøg paa at organisere den som kirke. Dermed er vi midt oppe i al den elendighed, som vore dages kirkeliv lider under ved forsøgene

paa at fremstille de helliges samfund som virkeligt samfund, som rent, pletfrit menneskesamfund. Det er den mindste skade ved disse forsøg, at de gjerne ledsages af en yderst ubehagelig dommesyge. Det kan man da endelig høre sig over. Værre er det, at disse forsøg altid i tidens løb aabenbarer sin kimæriske karakter. Sæbeboblen brister, og dette afløder slaphed og vel endog uhjælpelig fornægtelse. Der er liden hjælp i at anføre, at det er en selvmodsigelse at ville gøre den usynlige kirke synlig. Det er nemlig ikke givet, at selvmodsigelsen ligger paa den kant. Er det en kirke, saa kræver det en organisation, og i samme øieblik som organisationen gennemføres, svinder usynligheden. Det er selve begrebet „usynlig kirke“ i denne verden, som er en selvmodsigelse! Hermed tænker jeg, vi har godtgjort, hvor liden realitet der er i „de helliges samfund“ opfattet som ligetydigt med „den usynlige kirke“.

Vi kan ikke andet end helligt undre os over, at „Luthersk ugeskrift“ har kunnet lade en saa korrekt artikel passere uden nogen modsigende bemærkning efter 9 maaneder tidligere i en længere redaktionsartikel, „En pinsebetragtning“, at have udtalt sig saa begeistret og salvelsesfuldt om den samme usynlige kirke.

Forøvrigt er det forbausende, i hvilken grad netop de dygtigste protestantiske teologer river det ene stykke af den protestantiske lærebygning efter det andet væk. En forkaster den „usynlige kirke“, en anden ser i skriftemalet et sakrament, en anden forkaster læren om, at troen alene gør salig, og atter en anden forkaster den lutherske lære om menneskets evige frelse i kraft af Guds forudbestemmelse og naade alene; en vedgaar, at uden overlevering, uden kirkeligt læreembede, blot med bibelen kan man ikke komme paa det rene; en anden beviser, at Jakobs brev virkelig hører til de hl. skrifter og med urette vragedes af Luther. Ja vi turde næsten paatage os at sætte en fuldstændig katholsk lærebog sammen af tilstaaelser fra de forskellige norske, lutherske teologers mund. Og alligevel paastaar de allesammen, at de staar paa egne protestantisk grund, og folket tror, hvad de siger.

Ansigt til ansigt med en slig modsigelse i grundsandhederne burde en tænkende protestant dog sluttelig som resultat komme til den erkjendelse, at den „synlige“ protestantiske „kirke“ er ligesaa uholdbar som den „usynlige kirke“, professor Bugge forkaster.

Et vink for paasketiden.

I oktober ifjor blev der bragt en syg mand paa hospitalet. Om han ikke havde nydt kristelig opdragelse, eller om det var daarlig omgang, der havde bragt ham paa afveie, nok er det: midt blandt alle de syge tog han til at bande og rive ned paa religionen og troen, paa presterne og kirken. De øvrige syge beklagede sig derover hos den barmhjertige søster, der passede de syge, og denne, som ellers var saa mild og venlig, gik hen til spotteren og sagde med alvor og bestemthed: „Jeg taaler ikke, at nogen her i hospitalet spotter over religion og tro, over prester eller kirken.“ Efter denne tilrettevisning tav gudsbespotteren stille.

Da jeg, fortæller den prest, som har meddelt begivenheden, kom i hospitalet for at tilse og trøste patienterne, bad den gode sygesøster mig om at tage mig af den beklagelsesværdige, forblindede patient.

Gjentagne gange paa forskjellig tid gik jeg da hen til manden og taledede ham rigtig venlig til. I førstningen svarede han mig slet ikke, men brummede noget i skjægget, senere smilede han over min tale og mine formaninger. Men om at skrifte vilde han ikke høre det ringeste. Det skar mig i hjertet, hvergang jeg kom i hospitalet, at se denne mand, syg paa legeme og sjæl. Fem maaneder tilbragte han paa sygehuset; han hørte de øvrige syge bede i fællesskab høit — selv bad han ikke med; han saa presten bringe det helligste sakrament hver lørdag, syge og helbredte saa han modtage det — han forblev kold og ligegyldig.

Den 13de mars iaar var jeg paany i hospitalet og gik paany hen til den stakkars forblindede. Eftersom det næste søndag var fjerde søndag i fasten, paa hvilken tiden for paaskeskriftemaalet i vort bispedømme begyndte, saa vilde jeg gjøre endnu et sidste forsøg paa at formaa manden til at skrifte og bringe ham paa bedre vei. Aldeles venlig fortalte jeg ham, at nu begyndte paasketiden, at han nu havde god leilighed til skrifte og udsone sig med Gud; han kunde jo ikke vide, hvornaar han maatte dø. Desuden talte hans navnedag, st. Josefs fest (19de mars), i den første uge af tiden for paaskeskriftemaalet. Til slut tilføjede jeg: „Om otte dage, om eftermiddagen den 20de, kommer jeg igjen herind, saa kan De aflægge Deres skriftemaal enten for mig eller for en anden prest, der skal komme samtidig. Gjør det for Guds og Deres egen sjæls skyld!“ Men med smilende mund gav manden mig til svar: „Idag otte dage finder pastoren mig ikke længer i hospitalet; for om formiddagen lader jeg mig udskrive.“ Da sagde jeg med stort alvor: „Kjære ven, vi sees alligevel engang.“ „Hvor da?“ spurgte han. „Vi sees igjen i evigheden for Guds domstol,“ var mit svar, og med dybt bedrøvet hjerte forlod jeg den forstokkede og sygehuset.

Hvad skede? Ottende dagen efter, den 20de mars, kom han virkelig ud af hospitalet, men helt anderledes, end han havde tænkt sig: ikke levende, men død. Tidlig om morgenen den 18de havde et slagtilfælde ramt ham, to dage efter blev han begravet. Han var død, død uden skrifte, død uden sakramenterne.

Der gives en synd mod den Helligaand, som heder: „At have et forstokket hjerte mod heldbringende formaninger.“ Denne synd gjorde manden, om hvem der her er fortalt, sig skyldig i: den Helligaands naade kaldte ham; men han fulgte ikke kaldelsen.

Kristelige læser! kalder naaden dig — det være igjennem din samvittighed, gjennem dine forældres ord, prestens, skriftefaderens, prædikantens eller en god bogs tale — o, saa følg kaldelsen; følg navnlig naaden, naar den kalder dig til at modtage sakramenterne; du ved jo aldrig, hvornaar du maa dø. Men at dø i svær synd, uden bod, uden skrifte, uden sakrament, det vil sige at dø en sørgelig, en forfærdelig, en usalig død.

Protestantiske missioner.

„Tablet“ meddeler, at „forrige aar har missionærerne i det mellemste og nordlige Indien, hvor indbyggernes antal er 220 mill., omvendt 297 mennesker.

Dette udfald betragtes som meget trøsterigt, og for at opnaa det har bibelselskabet benyttet 841 missionærer og betalt 869,300 kr. 109 protestantiske missionærer evangeliserer Persien, Arabien og Ægypten. I løbet af sidste aar har de alt ialt omvendt en ung pige. Denne omvendelse repræsenterer 109 mands arbejde i et helt aar og en sum af omtrent kr. 216,000.“ Glimrende resultater! de stiller vist al katholsk missionsvirksomhed i skygge?

Tre dødsleier.

(Sluttet.)

3.

„Kjære ven, jeg maa hellere sige Dem sandheden: De har kun 24 timer tilbage at leve i. Hvis De altsaa har noget, der skal bringes i orden, eller vil De se Deres slegtninger en gang til, saa kan De ikke vente længer.“ Saaledes taledede en læge i et af Londons sygehuse.

„Hent en katholsk prest, men hurtig!“ sagde den døende; „o Gud, kun 24 timer til!“

Neppe to timer i forveien havde man trukket ham frem blandt ruinerne af et brændende hus: hænderne forkullede, armene forslaaede, hans hele legeme som sønderslaaet, ansigtet bedækket med saar. To menesker havde han allerede reddet ud af det brændende hus; da hørte han endnu et lille barns nødskrig. Uden lang betænkning stormede han for tredje gang ind i røgen og flammerne, da huset med ett styrtede sammen og begravede ham under sine ruiner.

Den barmhjertige søster, der vaagede ved hans seng, tilhviskede ham: „Vær ved godt mod, kjære; ret straks kommer pater Mead og bliver hos Dem, saalænge De vil. Hvor dog Gud har været god imod Dem, saadan som ved et under at lade Dem blive trukken frem af ruinerne, der var paa nippet til at blive Deres grav! Sikkert beder en eller anden for Dem.“ En sagte hvisken var det eneste svar.

„De har været saa modig, to kvinder har De frelst, der uden Dem vilde have faaet en rædsom død — skulde Gud ikke belønne en saa heltemodig kjærlighed?“

„Ak, søster, hvert ord, De taler, piner mig.“

„Se, der kommer pater Mead,“ svarede hun og reiste sig for at give presten plads. Medens han satte sig, lagde han velsignende sin haand paa den ulykkeliges saarede hoved med de ord: „Min søn!“

„Ak, pater,“ svarede den syge, „vær dog ikke saa god imod mig; jeg er ikke værdig til at kaldes for Deres søn; vidste De alt, vilde De ikke længere tale saadan til mig.“

„Fortvil ikke, min søn,“ svarede presten mildt; „Jesus Kristus er kjærligheden og barmhjertigheden selv; vær rolig og sig mig, hvad der tynger dit hjerte, da vil fred igjen vende tilbage til det.“ Og han hørte den døende skrifte.

Et par timer efter ilede pater Mead paa den døendes bøn gjennem byens folkerige gader og blev endelig staaende udenfor et fint hus i et roligt kvarter af

byen. Han ringede paa og blev ført ind i en smagfuldt indrettet salon, hvor en dame modtog ham med ærbødighed.

„Hvilken behagelig overraskelse Deres besøg forskaffer mig, hr. pater! De har dog saa knap tid.“

„Ja, det er sandt. Men jeg maa tale med Dem om ofret for et sørgeligt ulykkestilfælde. Det er en mand, som man imorges tidlig bragte paa hospitalet, efter at han havde faaet frygtelige saar ved ildløsen i . . . gaden. Fuld af heltemod havde han med egen livsfare reddet to kvinder ud af flammerne. Men da han tredje gang trængte ind i det brændende hus for at frelse et barn, blev han begravet under det sammenstyrtende hus's ruiner. At han lever endnu, er ligefrem et under; Gud er i sandhed en barmhjertighedens Gud. Manden har skriftet og paalagt mig at meddele Dem et afsnit af sit livsløb. Han er en mand paa 55 aar, stor og sterk som en kæmpe. For 25 aar siden levede han som bygmester i New-York, gift med en ung kone, der skjænkede ham en datter, og han havde held i alle sine foretagender. Hans navn er Burke . . . Brion Burke.“

Ved at høre dette navn blegnede damen, en krampagtig bæven gik igjennem alle hendes lemmer. Hun slog hænderne sammen og udraabte, idet hun sprang op: „Men, hr. pater, det er jo min mand!“

„Jeg ved det nok,“ lød svaret; „tag kun plads igjen og vær rolig, indtil jeg er færdig med min sendelse. Han var, fortalte den syge mig, den lykkeligste egtemand og fader paa jorden. Fredens sol lyste over hans livs vei. En skygge var der dog, som, om end kun af og til, faldt paa den: han var hengiven til drik. Kun sjelden var han beruset; men skede det, da blev han rasende. Dog, jeg maa fatte mig i korthed. En aften kom han drukken hjem. Med rosenkransen i haanden sad hans hustru ved deres lille datters vugge og sang den smukke sang: „Hil dig, havets stjerne!“ Klang i hendes kjære stemme, den fromme melodi, de gudelige ord, alt forekom ham som en irettesættelse. Ude af sig selv af raseri greb han et Maria-billede af marmor og slyngede det i hovedet paa den bedende kvinde. Et skrig — og med sit barn i armen styrter hun om paa gulvet. Han river hende barnet ud af armen og kaster det ud gennem vinduet for at knuse det. Da først kommer han til sig selv, han gyser over sin udaad; tillige gribes han af en skrækkelig frygt for den verdslige retfærdighed og flyr uden at vide hvorhen.“

Paa denne maade naar han havnen, hvor et skib just ligger klart til at afreise. Med en af skibsfolkene, der erklærer sig villig til at forlade skibet, bytter han klæder for saa i aarevis at flakke omkring, martret af frygt, angst og fortvivelse. For en uge siden kom han paany til London og leiede værelset i det hus, som netop imorges er nedbrændt. Han ligger nu døden nær. Jeg sagde, at jeg skulde bringe hans hustru til ham, at hun havde tilgivet og glemt alt. Da han ikke kunde tro mig, saa fortalte jeg ham alt, hvad De har meddelt mig om ham, dengang De bragte Gud det offer at lade Deres eneste datter blive barmhjertig

søster. Saaledes er Deres indtrængende bønner omsider blevne hørte og Deres mangeaarige lidelser belønnede af Gud. Kan De komme straks?“

„Javist, pater!“ svarede fru Burke.

„Jeg skynder mig i forveien for at berede Deres mand paa gjensynet, men kom hurtigst mulig efter. Gud signe Dem og give Dem kraft til ikke at vakle i den forestaaende prøvelse.“

Rystet i sit inderste, men ikke uden en straalet af haab og glæde i ansigtet ilede fru Burke til hospitalet, som hun naaede omtrent samtidig med presten. I taleværelset modtog en ung barmhjertig søster hende, idet hun omfavnede hende og sagde: „Kom med mig, kjære moder!“ Tause gik de gennem korridorerne til den stue, paa hvilken den syge laa og i angstelig spænding stirrede med vidtaabne øine paa enhver, der traadte ind. Omsider viste ogsaa hans hustru sig. I et øieblik stod hun ved hans sygeleie, omfavnede og kyssede ham, idet hun under hulken gjentog de ord: „O, Brion, min stakkars, dyrebareste mand!“

Den syge kunde ikke fremføre noget ord; i den grad havde glæden overvældet ham. Hans læber skjalv, og tungen var som lammet. Endelig lykkedes det ham med neppe hørlig stemme at sige: „Maria, min engel, min elskede hustru! i alle disse aar tænkte jeg, at jeg havde dræbt dig.“

Fru Burke græd. Under taarerne søgte hun at smile og svarede: „Det bildte du dig blot ind; det maa du ikke mere tænke paa. Se, Brion, her er ogsaa din datter, din lille Stella,“ og samtidig pegede hun paa den barmhjertige søster, der knælede ved siden af hende ved sengen. Og Stella bøiede sig hen over sin fader, saa kjærlig paa ham med sine uskyldige øine, kyssede hans pande og sagde: „Gud velsigne dig, kjære fader, og skjænke dig kraft og taalmodighed til at bære dine store smerter. Jeg har bedet for dig til den smertefulde moder, og Maria vil hjælpe og husvare dig.“

Den stakkars syge vidste neppe, hvad der alt sammen skede. Han stirrede paa dem begge to og raabte uafbrudt, som for at overtale sig: „Min hustru, mit barn! Drømmer jeg eller ikke?“

„Nei, du drømmer ikke,“ svarede fru Burke. „Det er altsammen virkelighed. Vi forlader dig ikke,“ og hviskende føiede hun til: „Hvor tiden vil falde mig lang, indtil jeg kan være hos dig i himlen.“

„I himlen,“ gjensvarede han med et suk; „nei, det kan jeg ikke tro. Først maa jeg nok lide en hel del i skjærsilden. Men senere, haaber jeg nok Aa, sig det en gang til, at du har tilgivet mig!“

„Det har jeg for lang tid siden gjort. Uafsladelig har jeg bedet med Stella for dig. Man troede, du var druknet; for man fandt dine klæder, dit ur og nogle papirer paa en druknet mand. Men en stemme i mit indre sagde mig dog, at det ikke var dig.“

Imedens havde en anden barmhjertig søster lavet alting til, forat pater Mead kunde give den døende de sidste sakramenter. Alle omstaaende græd. Den syge selv holdt sine øine i; men fra tid til anden gled

en glædestaare ned over hans kind. Efter en stund slog han øinene op og kaldte: „Stella!“

„Hvad vil du, fader?“

„Hvad heder du med klosternavn?“

„Stella, søster Stella: jeg heder som før.“

Han smilede øiensynlig tilfreds. „Stella matutina, Du morgenstjerne!“ sagde han. „Maria! det Ave maris stella, Hil dig, havets stjerne, som du dengang sang, det har klinget for mig overalt — i St. Francisco, i Indien, her i London. Det skapular og rosenkransen, du i sin tid gav mig, dem har jeg endnu begge to.“ Nu lukkede han øinene, og man begyndte at bede bønnerne for de døde . . — „Maria!“

„Ja, Brion!“

„Hvor det er mørkt. Mon dagen snart vil bryde frem?“

„Ja, snart, ret snart skal du være hos Gud, kjære mand! Kan du forstaa mig endnu, saa bed sammen med mig: Jesus, Maria, Josef.“

„Je . . . sus, Ma . . .“

De sidste ord af bønnen blev ikke udtalte her paa jorden. Med et dybt suk rev den bodefærdige sjæl sig løs fra legemet for at blive dømt af den retfærdige dommer, hos hvem der er forbarmelse og saare stor forløsning.

Mon Maria, den trofaste jomfru, der havde ført denne ulykkelige skibbrudne sikkert i havn, forat han kunde udsone sig med hustru og barn og med Gud, mon hun ikke ogsaa skulde have ført ham ind i den evige freds havn? Hun er jo dog syndernes tilflugt og de kristnes hjælp.

Indenlandske efterretninger.

Pastor Riesterer, vikar i Trondhjem, er over Antwerpen afreist paa en valfart til det hl. land.

Til et nyt theater i Kristiania er indleveret konkurrencetegninger, af hvilke arkitekt Berles har faaet 1ste præmie.

Romsdalsfisket ansees for sluttet; det har givet omtrent 8½ mill. torsk, hvad der er 1½ mill. mer end det sidste aartis gjennemsnitsudbytte, skønt Nordmøre havde 25 pct. under det sædvanlige, grundet paa daarligt veir. Fiskepartiet ved Lofoten angaves den 5te ds. til 25 mill. torsk.

Et **fiskermøde** i Kabelvaag under fiskeriinspektør Dahls forsæde vedtog enstemmig, at draghnøter er skadelige for fiskeriet og burde forbydes; angaaende synkenøter var meningen delt.

Souheld. Dampskibet „Formika“ af Tønsberg er strandet ved Lister. Mandskabet er reddet.

En **jernbane** paa tænkes anlagt fra St. Hanshaugen forbi Riis op til Heftyes sten.

Hvem der har lyst til at blive overfaldet, kan med de bedste udsigter foretage vandringer paa Ljabroveien.

40 **udvandrere** afgik forrige torsdag med Thingvalla-skibet, 214 med „Angelo“. Iforgaars afgik 74 med „Hekla“.

Kaiser Wilhelm kommer til Kristiania de første dage i Juli og bliver et par dage. Han skal modtages

i fjorden af den norske flaaede, og hæren skal paradere Om hans hustru og børn kommer med, er uvist.

Kongen er reist til Stockholm, hvorimod dronningen ikke var rask nok til at følge med.

„**Guds menighed**“, der nylig maatte se flere af sine medlemmer straffede for fanatisk mishandling af børn, er den samme sekt, som gaar under navn af „Domsbasunister“.

Udenlandske efterretninger.

Franciskanernes missioner i Kina tæller 82,092 katolikker i 7 apostoliske vikariater med 64 europæiske missionærer og 70 indfødte prester, 449 kirker, 173 skoler og collegier, 9 seminarier med 144 alumner.

Til oprettelse af et **katholsk universitet** i Salzburg dannedes for en tid siden en forening, som nu har 105,000 kr.

Hierarkiet bliver oprettet i Japan saaledes, at Tokio, hovedstaden, bliver sæde for erkebispens; Nagasaki, Kiolo og Sendai bliver lydbispedømmerne. Regjeringen haaber, at landet skal blive hurtigere europæiseret ved indførelse af det katholske hierarki.

Barmhjertigheden, som øves af de katholske ordener, har atter faaet en smuk illustration blandt mange andre: I løbet af vinteren, fra nytaar af, uddelte hospitalssøstrene i Münster daglig 632 portioner middagsspis til fattige; i det hele 30,968 portioner.

Collegium Germanicum i Rom er af en pøbelbande bleven bombarderet med sten uden særlig foranledning.

En **orkan** paa Ny-Hebriderne har anrettet adskillig skade. Et fartøi strandede med 5 hvide og 30 indfødte, som druknede; andre 30 naaede strandbredden, men blev nedhuggede.

Kjøbenhavn har efter den for ganske nylig afsluttede folketælling 312,387 indbyggere. Stockholm har kun 237,900.

Brasiliens exkeiser ligger for døden.

Elektriciteten er af englænderne tagen i telegrafiens brug paa en ny maade: man kaster elektriske glimt op mod skyerne, paa disse reflekteres de, og saaledes kan man give meddelelser paa meget store afstande. Opfindelsen vil navnlig tilsøes være af værdi.

En **hvirvelstorm** har ødelagt byen Prophetstown i Illinois.

Damperen „Tom Pymann“ er strandet ved Skagen; kapteinen og 6 mand druknede.

I **Whitechapel** er atter et kvindemord begaaet; det var som sædvanlig en prostitueret, der maatte lade sit liv. Som morder ansees en kineser.

Jomfru- og modreforeningen

tillader sig herved at meddele, at de søndag den 13de april kl. 6½ giver en aftenunderholdning i foreningslokalet, Akersveien 4.

Adgang for alle.

Entre: voksne 30 ore, børn 15 ore.

Uregelmæssigheder ved bladets tilstilling bedes uopholdelig meldte til ekspeditionen, Akersveien 4.